

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 134 (2550). СУБОТА, 11 ЛИСТОПАДА 1978 року. € Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

Від'їзд партійно-урядової делегації СРВ

9 листопада з Москви відбула делегація Комуністичної партії В'єтнаму і уряду Соціалістичної Республіки В'єтнаму в чолі з Генеральним секретарем ЦК КПВ Ле Зуаном і членом Політбюро ЦК КПВ, прем'єр-міністром уряду СРВ Фам Ван Донгом. Вона перебувала в Радянському Союзі з офіційним дружнім візитом на запрошення Центрального Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Радянського уряду.

Десятки тисяч москвичів на вулицях і площах столиці гаряче вітали товаришів Л. І. Брежнєва, О. М. Косигіна, Ле Зуана, Фам Ван Донга, інших керівників Радянського Союзу і Соціалістичної Республіки В'єтнаму, проголошували здравці на честь неперушної братерської дружби між народами двох країн, на честь КПРС і КПВ.

На Внуковському аеродромі Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєв, член Політбюро ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР О. М. Косигін, член Політбюро ЦК КПРС, міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико, член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ММК КПРС В. В. Гришин, член Політбюро ЦК КПРС, міністр Оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу Д. Ф. Устинов, секретар ЦК КПРС К. В. Русаков сердечно, по братерському попрощалися біля трапа літака з товаришами Ле Зуаном, Фам Ван Донгом, іншими членами партійно-урядової делегації СРВ.

По дорозі на батьківщину делегація зробила короточасну зупинку в Ташкенті.

В аеропорту гості зустрічали кандидат у члени Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії Узбекистану Ш. Р. Рашидов, інші керівники республіки.

ПІД ПРАЩОРОМ ЖОВТНЯ

МОСКВА

Кожна річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції — головної події двадцятого століття — нова віха революційного оновлення світу, новий прок Країни Рад на шляху комуністичного будівництва. І в день 61-го Жовтня, з гордістю оглядаючи шлях, пройдений під керівництвом ленинської партії, радянські люди з упевненістю дивляться в майбутнє. В цей урочистий день вони доповідають Батьківщині, партії: послідовно, успішно втілюється в життя історичне рішення XXV з'їзду КПРС, постанови грудневого (1977 р.) і липневого (1978 р.) Пленумів ЦК КПРС.

7 листопада на Красній площі столиці відбулись парад військ Московського гарнізону і демонстрація представників трудящих.

Урочисте і строге свято вбрання головної площі Країни Рад. На гостьових трибунах — ті, ким пишеється наша країна: ветерани партії і революції, Герої громадянської і Великої Вітчизняної воєни, передовики виробництва, визначні діячі науки і культури, космонавти, а також численні зарубіжні гості.

Над площею могутньою хвилею проночуються оплески. Москвичі, гості столиці гаряче й сердечно вітають керівників Комуністичної партії і Радянської держави.

На центральну трибуну Мавзолею піднімаються товариші Л. І. Брежнєв, Ю. В. Андропов, В. В. Гришин, А. А. Громико, А. П. Кириленко, О. М. Косигін, К. Т. Мазуров, А. Я. Пельше, М. А. Сулов, П. Н. Демічев, В. В. Кузнецов,

Б. М. Пономарьов, О. С. Соломенцев, К. У. Черненко, І. В. Калітонов, В. І. Долгих, М. В. Змижнін, Я. П. Рябов, К. В. Русаков.

На трибуні Мавзолею — Генеральний секретар ЦК КПВ Ле Зуан і член Політбюро ЦК КПВ, прем'єр-міністр уряду СРВ Фам Ван Донг.

Член Політбюро ЦК КПРС, міністр Оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу Д. Ф. Устинов об'їжджає війська, поздоровляє їх з святом, а потім піднімається на трибуну Мавзолею і виступає з промовою.

Над площею проночуються триразове «ура!». Гримлять залпи артилерійського салюту. Зведений військовий оркестр виконує Гімн Радянського Союзу.

Урочистий марш військ відкрила колона барабанщиків і фанфаристів Московської військової музичної школи.

По Красній площі пройшли колони слухачів військових академій, вищих військових училищ, підрозділи різних родів військ.

Починається марш бойової техніки. По бруцятці Красної площі проходять бойові машини десанту. Вони оснащені могутнім озброєнням, відзначаються високою маневреністю, здатні в складних умовах виконувати багато завдань. На марші — радянська артилерія, потім ідуть зенітники — беззмінні і надійні вартові неба. За останні роки війська ППО країни завдяки постійній турботі КПРС і всього радянського народу перетворилися в могутню силу, здатну розгромити будь-якого повітряного агресора. Завер-

шує марш військової техніки колона різних ракет. Військовий парад на Красній площі став яскравим свідченням високої виучки воїнів, які зустріли 61-у річницю Великої Жовтня новими успіхами в бойовій і політичній підготовці.

Починається святкова демонстрація. На транспарантах, панно, діаграмах — переконаливі цифри швидкого зростання індустрії столиці. За короткими рядками рапортів — напружена творча праця мільйонів москвичів. Вагомі результати ударної вахти трудивників столиці на честь першої річниці Конституції СРСР. Понад 400 тисяч робітників, сотні бригад і дільниць достроково завершили заведення трьох років п'ятиріччя.

По Красній площі проходять кращі виробничники гіганта столичної індустрії — автомобільного заводу імені І. О. Лихачова. Над колоною високо піднято зображення державного Знака якості: понад 70 процентів продукції підприємства маркується цією почесною емблемою. Пропливає по площі транспарант, на якому зображено автомобіль в обрамленні золотого колосся. На липневому (1978 р.) Пленумі ЦК КПРС відзначалося, що підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва є загальнонародним завданням. Свій вклад у дальший розвиток сільського господарства країни вносять і автозаводці: всі замовлення села вони виконують достроково і з високою якістю.

На транспарантах — назви відомих усієї країни столичних підприємств: завод автоматичних ліній імені 50-річчя СРСР, «Компресор», «Фрезер»,

«Борець», «Большевичка», «Трехгорная мануфактура». Їх продукція поставляється на сотні адрес — від берегів Тихого океану до Прибалтики і Кавказу. Над колоною електромеханічного заводу імені Володимира Ілліча майорить заклики: «Замовлення Сибіру і Далекого Сходу — достроково, з відповідною якістю!»

Цього дня особливо відчувається радість нашого сонячного світу, в якому справжній господар життя, справжній творець сучасного і майбутнього — людина праці. Міцно тримає він в руках емблему Батьківщини — Серп і Молот — символ союзу робітничого класу і селянства. І по праю в колочах індустріальної Москви крокують посланці підмосковних радгоспів і колгоспів. Вагомим є їх вклад у нинішній успіх землеробів країни. Валюний збір зерна, за попередніми даними, становитиме більш як 230 мільйонів тонн.

Від перших радянських автомашин, першої тракторної борозни до зоряних трас і орбітальних космічних станцій — такий шлях наших досягнень. Під кумачевими прапорами на площу вступали представники радянської науки. Величю пливе над однією із святкових колон демонстрантів макет космічного корабля, який уособлює величезні наукові і технічні досягнення Країни Рад. Напередодні свята Жовтня радянські космонавти Володимир Ковальок і Олександр Іванченков успішно завершили найдовший в історії космонавтики пілотований політ тривалістю 140 діб.

На святковому марші — представники юного покоління столиці. Урочисте і святкове мелодія пісні «Ми — молода гвардія». Ця пісня як естафета передається від покоління до покоління. І в цей святковий день на Красній площі вона знову пролунала клятвою вірності

комсомолу справі Леніна, справі Комуністичної партії, справі радянського народу.

61-у річницю Великої Жовтня широко відзначили трудящі всієї Радянської країни. Скрізь відбулись урочисті збори, пройшли демонстрації. На святкових маніфестаціях радянські люди знову продемонстрували неперушну монолітну єдність партії і народу, гаряче прагнення радянських людей взяти високі рубежі в комуністичному будівництві, намічені XXV з'їздом КПРС.

Напередодні свята Центрального Комітету КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли постанови про призначення Державних премій СРСР 1978 року в галузі науки і техніки, за видатні досягнення в праці передовиком Всесоюзного соціалістичного змагання, в галузі літератури, мистецтва і архітектури. (ТАРС).

КИЇВ

У святковому вбранні міста і села республіки. Кумачем прапорів і транспарантів розвішаний Хрещатик — головна магістраль столиці Радянської України. Урочиста і нарядна площа імені Жовтневої революції. Над нею майорять державні прапори СРСР і союзних республік. На фасадах будинків — портрети К. Маркса, Ф. Енгельса, В. І. Леніна. На панно — портрет Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва. Лозунги, транспаранти славлять героїв Жовтня, Комуністичну партію, розпо-

відають про успіхи трудящих країни у комуністичному будівництві.

Серед гостей на святкових трибунах естерики партії, передовики виробництва, переможці ударної переджовтневої вахти, представники партійних, радянських і громадських організацій, діячі науки й культури, воїни Радянської Армії, керівники міністерств і відомств. Тут же співробітники консульських установ зарубіжних країн у Києві.

Десята година ранку. Тепло зустріті присутніми, на центральну трибуну піднімаються товариші В. В. Щербіцький, М. М.

Борксенко, О. П. Ботвин, О. Ф. Батченко, Г. І. Ващенко, О. П. Ляшко, П. Л. Погребняк, І. З. Соколов, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. В. Федорчук, В. Ю. Маланчук, Я. П. Погребняк.

У відкритій машині на площу виїждить кандидат у члени Політбюро ЦК Компартії України, командуючий військами Червонопрапорного Київського військового округу генерал армії І. О. Герасимов. Він приймає рапорт командуючого парадом, першого заступника командуючого військами Червонопрапорного Київського військового округу генерал-лейтенанта танкових військ Ю. П. Терентьє-

(Закінчення на 2-й стор.).

Жовтнева демонстрація на площі імені Кірова.

Фото В. ГРИБА.

В колонах демонстрантів на площі Кірова.

«Нас єднас братерство!» — скандують молоді робітники Кіровограда. Фото В. БОЛЬШУХІНА.

ПІД ПРАПОРОМ ЖОВТНЯ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

ва, об'їжджає вишикувані на Хрещатику війська Київського гарнізону, поздоровляє їх з 61-ю річницею Великої Жовтневої соціалістичної революції, а потім піднімається на трибуну і виголошує промову.

Над площею лунає тисячоголосе «ура!». З мелодіями Державних гімнів СРСР і УРСР зливається

грім святкового артилерійського салюту.

Урочистий парад військ Київського гарнізону ще раз переконливо продемонстрував високу виучку і майстерність, беззавітну відданість радянських воїнів рідній Комуністичній партії.

Починається святкова демонстрація трудящих столиці. Полум'яють над колонами червоної прапо-

ри. На головній машині — портрети К. Маркса, Ф. Енгельса, В. І. Леніна. Тут же яскраве панно «Жовтень». Його супроводжують ветерани партії, учасники боїв за владу Рад. Вони вітають тих, хто несе естафету революції далі, хто продовжує її безсмертну справу.

На всю широчінь площі — транспаранти про непорушну єдність партії і народу, радянського суспільства. Демонстранти несуть лозунги, що закликають зміцнювати спів-

дружність соціалістичних країн, союз трьох основних революційних сил суспільності — світового соціалізму, міжнародного пролетаріату і національно-визвольного руху, захищати найдорожче — мир на землі.

За законами братерства живе наша багатонаціональна соціалістична Батьківщина. Це яскраво відображено в оформленні колон. На червоних полотнищах горді слова: «Ми — радянський народ», «Конституція СРСР

живе, діє, працює». Пропливають Державний прапор і Герб СРСР, прапори і герби всіх союзних республік, символізуючи неперушну ленінську дружбу народів нашої країни. Щирі поваги і гарячу любов усіх націй і народностей здобув великий російський народ. Готуючись до 325-річчя возз'єднання України з Росією, трудящі республіки ще більше зміцнюють свяченне чуття єдиної родини.

(ПАТАВ).

КІРОВОГРАД

Кумачезим розкриллям прапорів, щасливими усмішками, урочистим сяйвом плакатів, лозунгів, транспарантів, дзвінкоголосого міддю духових оркестрів вихлопнулось на озанто одягнені вулиці Кіровограда наше революційне свято. Нинішній день народження Радянської Вітчизни для молоді Країни Рад знаменний: шістдесят першу річницю Жовтневої революції юні святкує в шістдесятитиїтій ювілей комсомолу.

Святкова, урочиста площа імені С. М. Кірова. Звуки франфар сповіщають про початок демонстрації трудящих міста. На трибуні — керівники обласних, міських партійних і радянських органів, ветерани партії, комсомолу, Великої Вітчизняної війни, Герої Радянського Союзу, Герої Соціалістичної Праці, передовики виробництва, гості Кіровограда.

Звучить урочистий марш, і на площу вступає колона прапороносців. Тріпочуть на стрімкому вітрі знамено орденосної Кіровоградщини, Пам'ятний прапор ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ, прапори братніх республік.

Прапори сімнадцятого року лежать у музеях. Та ніколи не стане музейним прапор Жовтня. Він завжди буде над нами, прапор кольору крові, пролитої за правду.

Нам, юному поколінню, випало щастя народитися і вирости під захистом цього прапора. Нам випала доля нести його далі, берегти його чистоту і примножувати славу. Тому так міцно і впевнено тримають прапороносці знамена, карбуючи крок центральною вулицею Кіровограда. За ними на площу виходить колона передовиків виробництва, ударників комуністичної праці, переможців соціалістичного змагання. Це вони і тисячі їхніх послідовників доклали всіх зусиль, аби гідно зустріти 61-у річницю Жовтня, успішно виконати план десяти місяців, план трьох, чотирьох років п'ятирічки. І в 1 мільйоні 400 тисячах

тонн кіровоградського хліба є частка і їхньої праці.

За давньою традицією попереду колон трудівників міста йдуть наймолодші учасники торжества — школярі. Над шеренгами лунають пісні про щасливе дитинство в Країні Рад. З вітанням партії, народовайде краса, радість і майбутнє нашої землі. Це глибоко символічно, що попереду колон робітників, інженерів, службовців — усіх, хто щодня, щогодини своєю самовідданною працею зміцнює могутність Радянської країни, крокує єдиний у нашому суспільстві привілейований клас — діти. Над колонами школярів — транспаранти: «Хай живе Ленінський комсомол!», «ВЛКСМ — 60», «Рішення XXV з'їзду КПРС — у житті!», «Хай живуть 61-і роковини Великої Жовтневої революції!», «Крокуй вперед, комсомольське плем'я!»

Колону школярів міста змінюють фізкультурники. Розмаїттям кольорів, прапорами, транспарантами, шовком спортивних знамен квітне площа імені С. М. Кірова. Йдуть спортсмени. В цехах заводів, на риштованнях будов, у студентських аудиторіях можна побачити цих струнких, міцних юнаків і дівчат. Спорт — їхній підручник у навчанні і праці. Крокують рекордсмени, чемпіони області, значківці ГПО. Це вони — майбутні радянського спорту, наш олімпійський резерв.

Прапори, транспаранти плывуть площею в дужих руках студентів кіровоградських вузів. Гордо несуть емблему свого закладу студенти педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. Понад 20 тисяч спеціалістів підготував цей учбовий заклад. Лише в десятій п'ятирічці колектив учителів області поповняв 4300 випускників інституту.

Шість орденів комсомолу, нагороди партії та уряду за бойовий трудовий подвиг членів ВЛКСМ несуть студенти інституту сільськогосподарського машинобудування. «Ленін,

партія, комсомол!» — лунає над шеренгами. Неначе сторінки історії проходять повз трибуну. Ось застиг на посту моряк-балтійсь, ось прощаються комсомольці, йдучи на фронт громадянської війни, ось сумрив тривогу юнак у червонозоряній будоніяці, ось удивляється в безмежжях херсонських степів комсомольський дозор на такаці... Гортяються сторінки славного Ленінського комсомолу, 60-річний ювілей якого нещодавно відсвяткувала вся країна. А попереду знову світло — 60-річчя комсомолу України.

Тим-то лунають здравичі на честь Ленінського комсомолу з колон учнів середніх спеціальних навчальних закладів, профтехучилищ. Читася транспаранти, що розповідають про їхні добрі справи, і розумієш — естафета комсомольських поколінь у надійних руках.

А на площу ступає колона орденів Жовтневої Революції і Трудового Червоного Прапора заводу «Червона зірка», яка відкриває демонстрацію трудящих Ленінського району міста, що став переможцем соціалістичного змагання. До дня народження своєї Радянської Батьківщини червонозоряці підготували славні подарунки. Напередодні Жовтневого свята, до річниці прийняття нової Конституції СРСР, 78 бригад заводу виконали плани трьох з половиною років п'ятирічки, а 26 колективів — чотирьох і чотирьох з половиною років. Додатково до річного плану робітники флягмана сільськогосподарського машинобудування республіки зобов'язалися випустити 814 сівалок і вже на сьогодні доли 800. До 7 листопада 55 бригад заводу виконали плани трьох з половиною років п'ятирічки, а колектив ливарників удостоєний цього року перехідного Червоного прапора толбухінського заводу

звані. Саме тому напередодні Жовтневого свята комсомольську організацію «Червоної зірки» нагороджено Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР.

На транспарантах, що їх несуть робітники ордена «Знак Пошани» заводу тракторних гідроагрегатів імені XXV з'їзду КПРС, — рапорти про виконання соціалістичних зобов'язань. За успіхи в трудовому суперництві колектив занесено на обласну Дошку пошани. Йдуть харчовики, будівельники, взуттєвики, працівники торгівлі, зв'язку, працівники обласних і міських організацій та установ, побутового обслуговування. Майорять над колонами прапори. Кінцякраю немає святковим шеренгам, квітнуть тисячами усмішок вулиці міста. А над усім — палає червоний прапор Жовтня. Нам випало щастя нести його далі.

Йдуть спортсмени обласного центру. Фото В. ГРИБА.

НА ФЕРМАХ — МОЛОДІ ГОСПОДАРИ

ОБ'ЄДНАНІ СПІЛЬНОЮ МЕТОЮ

Збори були як збори — як і торік, позаторік. Недовга звітна доповідь групкомсорга, короткі виступи. Виробничі успіхи визначалися конкретними цифрами. Загалом по фермі надано вже від корови більш як по 2500 кілограмів молока. Колектив планує на кінець року переконатися своє соціалістичне зобов'язання — одержати від корови понад 2800 кілограмів продукції. Майже все молоко продано державі першим сортом, досить високий вихід телят на 100 корів.

До того ж ферма № 2 значно випередила у змаганні ферму № 1, яка тривалий час вважалася найкращою серед чотирьох ферм господарства. Майже по всіх показниках обійшли своїх суперників у змаганні дівчата з МТФ № 2.

Це додало молодим дояркам упевненості у своїх силах, примусило глянути на свої завдання по-новому, загострило у кожній почуття відповідальності за спільну справу. І народилася пропозиція: бути не просто дружним трудовим колективом, а комсомольсько-молодіжним, усі успіхи, радіощі і турботи ділити порівну, кожен має відповідати за колектив у цілому.

...Напередодні 60-річчя ВЛКСМ у Новгородці відбулося урочисте відкриття районної комсомольської Дошки пошани «Ми твої гвардійці, п'ятиріччю!» І серед портретів кращих молодих трудівників району мічурінці побачили фото своєї землячки Валі Алексєєвої — групкомсорга другої молочно-товарної ферми. За неповних десять місяців дівчина одержала від кожної корови по 2500 кілограмів молока. Для групи первісток показник досить-таки високий.

І радіють Рая Ковтун, Марія Біжик, Ярослава Завушак, Марія Ланська та інші подруги Валі, що саме їхній групкомсорт у достойстві такої честі, що тепер увесь район знається про їхню ферму, про турботи комсомольсько-молодіжного колективу. Звичайно, заспокоюватися на досягнутому не можна, бо суперники з першої ферми завзяті, працьовиті. Кажуть, ніби Ганна Гринь, їхній групкомсорт, заспокоювала своїх подруг: не занепадайте духом, дівчата. Місяць — два вони полідирують, а на більше у них духу не вистачить. Та подруги Валентини настроєні по-іншому. Тепер їм уже не можна здаватися, тепер вони — комсомольсько-молодіжний колектив.

М. ТРИКУЛА, керівник корпусу «Молодого комунара» при Новгородківському райкомі комсомолу.

Колгосп імені Мічуріна.

● СЛУЖБА: ДНІ І НОЧІ

ТОГО разу в наряд по охороні державного кордону сержант Восьмак заступив з рядовим Магомедовим. Досвідчений прикордонник поважав молодшого товариша за влучну стрільбу, спостережливість. Ось і зараз, після чергового обстеження об'єкта, Магомедов збуджено зашепотів:

— Товаришу сержант! Бачу якийсь рух. Здається, верблюд наближається до нас...

— Ну й зір у тебе, Магомедов!— аж присвиснув від подиву сержант. — Увага! Його треба вліпмати.

Воїни стали уважно стежити за рухом незвичайного порушника кордону. По-пластунському наблизились до місця можливого зіткнення з ним. Коли до тварини лишилося метрів п'ять—шість, у руки Восьмака блимнув ліхтарик...

Несподівано з-під верблюжої шкіри висунулась чоловіча голова. Незнайомець намагався якомога швидше звільнитися від маскарадного убрання, а якому хотів непомітно перейти кордон, та заплутався в ньому. Цієї хвилини було досить, щоб прикордонники встигли схопити порушника і відібрати у нього зброю.

На заставі з'ясувалося: затриманий виконував шпигунську місію однієї з імперіалістичних держав. З лав Радянської Армії Іван Восьмак звільнився з медаллю «За відзнаку по охороні державного кордону».

Згодом Іван Максимович змінив армійські погоони на міліцейські. Отже, служба у нього триває, тільки вартує він не державний кордон, а соціалістичну законність і зразковий громадський порядок.

Спочатку сумлінно виконував обов'язки постового. Чимало сил доклав для запобігання правопорушенням на вулицях міста Кіровограда. Через три роки став дільничним інспектором міліції.

Нове призначення не стурбувало Восьмака. Досі він якоюсь мірою придивлявся до роботи дільничних. Думає: нічого складного. А коли приступив до виконання нових обов'язків — відчув: бракує досвіду, спеціальних знань.

«Одна річ, — міркував Восьмак, — затримати і доставити у відділ правопорушника, де до нього вживуть відповідних заходів, і зовсім інша — займатись переважанням скільких до правопорушень громадян, пропагувати основні радянські закони, разом з активом добровільних помічників вести наполегливу боротьбу за зразковий громадський порядок на закріпленій дільниці.

А в тому, що без громадськості не обійтись, Восьмак переконався відразу, як тільки зіткнувся з першою справою дільничного.

Сталось це так. Майже нового мотоцикла марки «Ява» господар залишив біля одного з будинків по вулиці Пушкіна. Забалакався з товаришем, а кинувся їхати — мотоцикла на місці не було. Вирішив звернутися в міліцію. Розшуки затягнулися, бо слідів крадіжки не виявилось ніяких. Хтосьна скільки тривало б розслідування, якби дільничний не розповів про викрадення «Яви» дружинникам. Наступного дня шофер таксомоторного парку Микола Писарев повідомив, що випадково біля крамниці почув, як один із підлітків пропонував іншому придбати за

ВИБІР НА ВСЕ ЖИТТЯ

На знімку: Іван ВОСЬМАК.

півціни колеса від «Язи». За вказаними прикметами дільничний знайшов крадія.

Службовий день дільничного починається з розгляду кореспонденції. За кожним листом — сигнал людської тривоги, прохання допомогти. І капітан міліції Восьмак не лишається байдужим. Нехтуючи вчасним відпочинком, власними справами, дільничний поспішає назустріч людям.

Чим він тільки не займається: і втихомирює бешкетників, і виявляє збувальників оковитої, і попереджає порушників паспортного режиму. Він і за санітарний стан вулиць та дворів відповідає. До всього, здається, йому діло!

Жителі Биківського мікрорайону, а їх близько десяти тисяч, а всі кіровоградці, прагнуть бачити наше місто красивим, висококультурним. Щоб

цього досягти, старший дільничний тримає тісні зв'язки з чотирма квартальними комітетами, бере активну участь у роботі товариських судів. Разом з активістами взяв під неослабний контроль на своїй дільниці всіх п'яниць і нероб, підлітків, що порушують спокій у мікрорайоні. На пункті охорони правопорядку по вулиці 50-річчя Жовтня на них заведено спеціальні картки. Поведінкою порушників цікавляться на виробничстві і за місцем проживання. Найбільш невгамов-

них викликають на засідання ради профілактики та адміністративної комісії при райвиконкомі.

З допомогою активу Іван Максимович немало корисного зробив по налагодженню взаємин у неблагополучних родинах. Рік тому таких сімей налічувалось понад двадцять. Нині їх удвоє менше. В цьому заслуга й громадських помічників інспектора: Валентини Григоріани Ткач, Василя Івановича Ключа, Валентина Михайловича Паскаля, Юрія Васильовича Теплицького. Прикладів їхніх спільних дій немало.

Поскаржилася якимось Восьмаку громадянка Б., що її чоловік щовечора повертається додому на підпитку, з кулаками та брудною лайкою кидається до неї і дітей. Бешкетника викликали на засідання ради профілактики, суворо попередили. А потім кілька раз навідувались до нього додому, союзили, закликали схематися. Згодом той припинив відвідини кафе, став відмовлятися від запрошень горілчаних друзів. У сім'ї запанували лад і спокій.

Високий авторитет має капітан міліції Восьмак не тільки на дільниці, а й у Кіровоградському районному відділі внутрішніх справ. До принципового, чесного офіцера приглядається молодь. Колеги нерідко бачать його разом з лейтенантом міліції Борисом Вербицьким та Євгеном Кумпаном, яких він учить, як працювати з тим чи іншим документом, поводитися з людьми, стежити за дотриманням паспортного режиму та санітарного стану на дільниці. Свої послуги в тій чи ін-

шій справі Іван Максимович пропонує безкорисливо, без тіні невдоволення, без скарг на зайнятість.

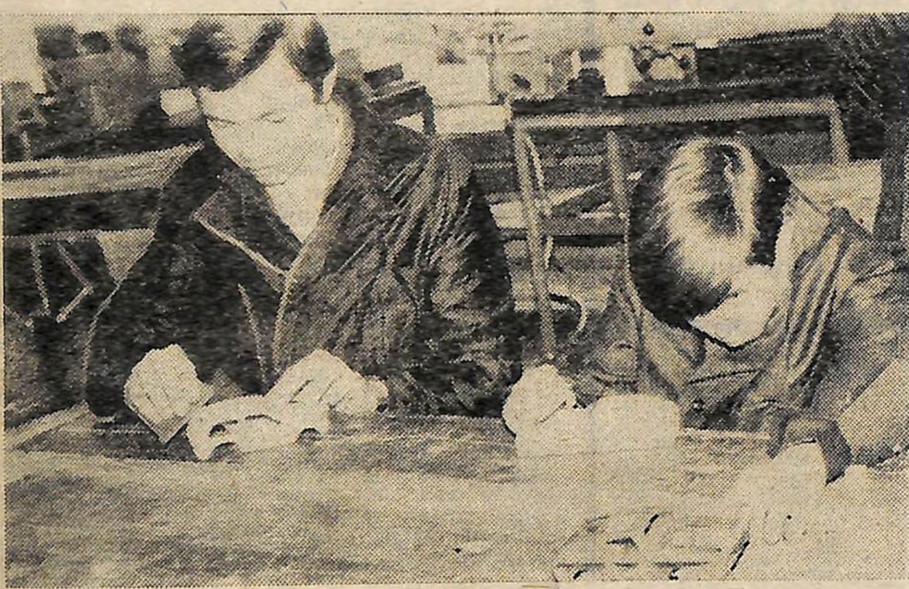
Товариші поважають його за людяність, обов'язкову готовність підпорядкувати власні інтереси справам службовим. Тому-то й кожен працівник районного відділу, в свою чергу, завжди готівий віддячити Восьмаку за його душевну теплоту, чуйність.

Якось у Восьмака тяжко заховіло шестирічний син Віталій. Хлопчиків необхідно було негайно переливання крові. Батько розплачливо розводив руками: його кров не підходила. І тоді зарадити його горю виказали свою готовність чимало міліціонерів. Потрібна кров виявилась у старшого лейтенанта міліції Миколи Савельєва. Останній дуже зрадів, що його кров урятувала Віталія. Син скоро одужав, а батько з хорощим настроєм продовжував виконувати свої службові обов'язки.

Багато стрихів можна додати до портрета старшого дільничного інспектора Кіровоградського районного відділу внутрішніх справ Івана Восьмака — добрих справ він зробив багато. Ось одна з останніх — один пізно ввечері затримав трьох небезпечних злочинців, які грабували громадянку. На місці злочину виявив оперативну кмітливість, мужність, витримку.

Нелегка професія — працівник міліції. Але дуже потрібна людям. На міліцейській службі забуваєш про себе: і тоді, коли відводиш руку хулігана з ножем, і тоді, коли в нічні години чергування настирний сон склеплює повіки... Не кожному під силу подібний життєвий вибір. А Іван Восьмак зробив його вдало і, здається, на все життя.

Д. ТАНСЬКИЙ,
співробітник УВС облвиконкому.

Технічна творчість молодих

КОЛИ починається творчість? Мабуть, тоді, коли в душі людини виникає органічна потреба зробити щось своє, вкласти у своє творіння душу, примусити його жити. А чи можна навчитися творчої мислительності? Чи можна навчитися відчувати прекрасне і, більше того, творити його самому? Про це й буде наша розповідь. ...Невисока тендітна дівчина схилилася над столом. Вона зосереджено випалює складний візерунок на світильнику. Мудрує над якимось електричним приладом юнак. Заходять хлопці, приносять мініатюрні моделі автомобілів. Вони про щось радяться з керівником

КРОК У ПРЕКРАСНЕ

гуртка, досить швидко з'ясувають свої питання і зникають за дверима. Дівчина критично розглядає щойно зроблений візерунок. Іде урок творчості. Але цей урок не передбачений навчальними планами. Зараз тут проходять заняття двох гуртків — декоративно-прикладного мистецтва і технічної творчості. Керівник цих двох гуртків сам ще молодий. Не минуло й трьох років відтоді, як Олександр Михайлович Сорочкін, учитель праці, прийшов на роботу в десятирічку № 22 м. Кіровограда. Школу тільки збудували. Жодного стенда чи панно не було ні в класах, ні в коридорах. А

приміщення майстерні ще зовсім не обладнане. Вирішив молодий учитель разом зі своїми учнями допомогти школі. Знайшлися хлопці, які із задолгошенням відгукнулись на пропозицію Олександра Михайловича. Робота закипіла. А до майстерні все частіше заходили хлопці і дівчата. Їх захопила робота. Для кожного знайшлось діло. Хто готував панно з шести і стенди, хто — панно для оздоблення шкільного вестибюля, а кілька хлопців змогли навіть зробити шафу-стенку, на якій розмістили світлові таблиці — один із технічних засобів навчання, що використовується нині в шкільній майстерні для

кращого розуміння і засвоєння програмового матеріалу.

Директор школи В. Л. Александров каже, що великий інтерес учнів до художньої і технічної творчості не може не радувати. Але є й складності. Для роботи гуртків не вистачає необхідних матеріалів. Було б дуже добре, якби керівники підприємств, де с'єхи по виготовленню товарів широкого вжитку, зацікавились роботою гуртка декоративно-прикладного мистецтва і допомогли дітям матеріалами, методичними порадами. Так, скажімо, як це роблять спеціалісти міської станції юних техніків. Вони вчать гуртківців трасового автомо-

молодший учень тут зможе вам показати, де знаходиться шкільна майстерня. Тут цікаво всім — і дорослим, і учням. Мелетта можуть подивитися на веселих, різнобарвних матеріалів. Але для старшокласників матрешка не просто іграшка, а гарна річ, виготовлена їхніми власними руками.

Що привело в майстерню цих хлопців і дівчат? Чому їх так захопили заняття в гуртку?

— Мені тут цікаво, — пояснює учениця восьмого класу Лариса Сиса. — Подобається вирізати з дерева різноманітні предмети, придумувати для них форму, розмальовувати на свій смак.

— А ким ти хочеш бути? — Музикантом.

— ??

— Я збираюся вступати до музичного училища, але впевнено можу сказати, що продовжуватиму свої заняття в гуртку, адже одне одному не завважає.

Олександр Михайлович Сорочкін зумів зацікавити своїх учнів. Прикладним мистецтвом він займається протягом багатьох років. Його роботи не раз експонувались на виставках. Творчі пошуки спонукали молодого вчителя весь свій вільний час витрачати на заняття улюбленою справою.

О. АНОХІНА,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

На фото: учні СШ № 22 Юрій КУШНІРОВ і Сергій АУЛІН у майстерні.

ДО ТАЄМНИЦЬ МОЛОДОСТІ

Скільки людині років, втомлена вона чи сповнена бадьорості, який загальний стан організму — на ці запитання можуть дати відповідь клітини її шкіри. До такого висновку прийшли біологи Харківського університету, які досліджували на створеній ними установці електричний потенціал клітинних ядер у людей різного віку.

Як виявилось, найбільше насичені енергією тканини молодого організму. З роками її запаси зменшуються, майже вичерпуються у людей похилого віку. Клітинне ядро є своєрідним природним конденсатором електронів, який на протязі життя людини поступово розряджається. У ряді експериментів виявлено і зворотний зв'язок: збільшити заряд, немовби омолодити організм, спроможні фізичні вправи.

Відкрита закономірність дає змогу гонимому підійти до вивчення процесів старіння і динаміки індивідуального розвитку організму, — гогорить зазідуючий кафедрою генетики і цитології університету професор В. Г. Шахбазов. — Дослідження, які нині тривають, показують, що за станом клітини вчені зможуть також судити про «кількість здорovia» людини, обмін речовин у її організмі, уточнювати діагноз ряду захворювань.

В. САТАШ,
тор. РАТАУ,

НА ФОТО: СЦЕНА З ВИСТАВИ. В РОЛІ РАМОНА — Є. БОЕРОВСЬКИЙ, В РОЛІ АНІТИ — Л. РАВСЬКА.

Фото Г. СТОБЕРСЬКОГО.

Думки, відгуки, рецензії

ТВОРЧА ЗРІЛІСТЬ

ПРЕМ'ЄРА НАРОДНОГО САМОДІЯЛЬНОГО ТЕАТРУ МУЗИЧНОЇ КОМЕДІЇ БУДИНКУ КУЛЬТУРИ ІМЕНІ КАЛІНІНА

ПРИЄМНО відзначити, що мистецькі крила цього театру дедалі міцніють. Спочатку в його репертуарі переважали драматичні твори, потім — музичні, і тоді він став називатись народним самодіяльним театром музичної комедії. На афішах, що запрошували на вистави калінінці, були імена композиторів І. Кальмана, В. Солойова-Седого, І. Дунаєвського, О. Сандлера, К. Лістова... Прийшли популярність і заслужена слава. Пам'ятаю, як театр понад десять років тому став «золотим» лауреатом Всесоюзного фестивалю художньої самодіяльності, як його запросили виступити в Москві, звідки він привіз додому 11 золотих і срібних медалей. Сердечною була зустріч колективу з композитором О. Сандлером, — що подивився оперету «Четверо з вулиці Жанни». Він порівнював цю виставу з

роботами прославлених театрів. І в багатьох випадках порівняння було на користь любителів. Особливо це стосується головних дійових осіб, виконання багатьох музичних партій, режисерських знахідок. Наприкінці гість сказав: «Той, хто підтримує народний театр, хто допомагає йому зростати, той робитьте добру справу».

Я не можу сказати, що кожна вистава кіровоградців позначена досконалістю. Були режисерські промахунки, бліді акторські роботи. Але колектив разом з незмінним режисером О. Флейшманом завжди віддається тому, над чим працює. Тож відсутність подекуди майстерності компенсується безпосередністю і щирістю гри.

Важливо й те, що у виставах аматорів, як правило, немає мелянських ролей, бо кожна з них,

навіть епізодична, несе повне навантаження. Кожна прем'єра театру — свято для його шанувальників. Ним була й прем'єра музичної комедії «Поцілунок Чаніті» Ю. Мілютіна, що відбулася в передсвятковий день. У Будинку культури імені Калініна, де вона йшла, того вечора буквально ніде було яблуку впасти. І протягом кількох годин тут лунали оплески та вибухав сміх. А наприкінці були ширі поздоровлення, квіти.

Артисти переконливо донесли до глядача ідею п'єси: коли ми йдемо разом, ворог відступає, хмари тікають. У боротьбі за мир, рівність і свободу треба бути згуртованими й безкомпромісними.

Те, що ми побачили на сцені, психологічно переконливо, яскраво. Заслуга в цьому передусім режисерів М. Барського та О. Флейшмана.

Кілька слів про виконавців. Визначно й задумовано виконує музичні партії Людмила Касимова. Вона добре поєднує спів, танець і драматургію. Важко повірити, що для молодого співробітництва інституту сільгоспмашинобудування Л. Касимовою головна роль Чаніті — дебют.

Давно подобався кіровоградцям ветеран театру, токар заводу тракторних гідроагрегатів Євген Бобровський. Він грає одного з чотирьох студентів, котрі, задумавши поїхати на

Всесоюзний фестиваль, вирішили заробити для цього грошей, даючи концерти. Актор прагнув не тільки в усій повноті намалювати зовнішній портрет Рамона, а й показати його світлу душу.

Пабло у Вадима Силенка вийшов темпераментним, людиною із сильною волею. А вокальні дані артиста давно полонять глядачів.

Убогий душевний світ свого героя, його фальш і лицемірство майстерно передав ветеран колективу Сергій Варгачов. Коли бачиш його на сцені, підтягнутого, стрункого, нізащо не повіриш, що він розміняв восьмий десяток. Для молоді цей артист є зразком сумлінного ставлення до будь-якої, хай найменшої, ролі.

У виставі зайняте подружжя Чигиринських. У Олександра і Фріди маленька дитина, та не було випадку, щоб вони пропустили репетицію. Олександр уперше дістав велику роль — детектива Кавалькадоса. Він веде її оригінально, але швидко, що подекуди явно переграє.

Цікаві роботи у виставі у шофера Анатолія Варфоломєєва (Вундервауд), робітника ремонтного заводу «Укрремтресту» Івана Буданцева.

Успіх випав і на долю культурмійця Е. Врідій, котра грає співачку Анжелу.

Хай дарують аматори, що просто неможливо згадати всіх. Важливо, що кожний чимало потрудився, щоб вистава вийшла цікавою, захоплювала глядачів. Тож від душі вітаємо всіх ентузіастів сцени.

У музичній комедії не останнє місце належить танцям. Балетмейстер Жанна Олійничук зробила їх органічними. Вони виконуються чітко й красиво. Вистава добре художньо оформлена (художниця Е. Г. Білецька). Але важко погодитися з деякою одноманітністю й стилізацією костюмів. М'яко звучить оркестр, він не глушить виконавців (музичний керівник і диригент С. Ф. Чумаченко).

Сподіваємось, що кожна нова перемога не тільки окриляє самодіяльних артистів, а й примушує бути ще вимогливішими і у виборі репертуару, і в оцінці своїх сил.

Т. КАЛЬЧИНСЬКА.
м. Кіровоград.

І ЗАШУМЛЯТЬ ТОПОЛИ

Красиве наше село Петрівка. Та юнаки і дівчата хочуть бачити його ще кращим. У центрі села під час суботників комсомольці посадили парк, дали йому ім'я 60-річчя Ленінського комсомолу. В парку височить пам'ятник загиблим воїнам. Парк любовно доглядають комсомолка Людмила Придвір, її товариші Іван і Віктор, Стовби та інші. Зелений масив стане окрасою Петрівки.

А. ГОНЧАРЕНКО,
шофер колгоспу імені Петровського Комп'ютерського району.

ЩЕ РАЗ ПРО „ГІТЛЕРІВСЬКУ ХВИЛЮ“

(КОМУ І НАВІЩО ПОТРІБНА РЕАБІЛІТАЦІЯ НАЦИЗМУ)

У пресі, і у нас, і за рубежом, уже не раз писали про так звану «гітлерівську хвилю» — про спроби реакційних кіл ФРН фальсифікувати історію і реабілітувати злочинний гітлерівський рейх. Писали про досить багату «мемуарну» літературу, присвячену Адольфу Гітлеру, та його спільникам, що появилася в 60-х роках, про «документальні» телестрічки і телевізійні фільми, які зовсім перекручено змальовували нацистську епоху, замовчували злочини фашизму.

Чи змінилося становище тепер?

Нітрохи. В останні роки також вийшло немало дрібних робіт подібного роду. Тільки замість гітлерівських генералів і нацистських бона, подібних до Шпесера і Шіраха, авторами мемуарів тепер найчастіше виступає дрібнота з оточення фюрера. До таких авторів належить, наприклад, дружина провідника гітлерюгенду Генрієтта фон Шіраха, що випустила свої мемуари «Ціна величчю». Тему їх уточнює підзаголовок: «Історія очима сучасника. Літературне свідчення жінки з гітлерівських сфер влади». Хоча пані фон Шірахе і намагається видати себе за «об'єктивного» спостерігача, який не в усьому схвалював дії Гітлера, її «літературне свідчення» (так само, між іншим, як і мемуари її чоловіка) говорить передусім про прагнення облити і виправдати нацистське минуле.

Як відомо, у Федеративній Республіці й понині існує заборона на видання і розповсюдження книжки Гітлера «Мій кампф» («Моя боротьба»), в якій викладено його ідейне кредо і програму нацизму. Однак деякі видавництва знаходять шляхи для обходу цієї заборони. Ось приклад. Видавництво «Бехтле» випустило книжку, озглавлену «Адольф Гітлер. Моя боротьба. Плани завоювання світу. Історія. Витяги. Коментарі Вернера Мазера». Що ж являють собою ці витяги, як не пропаганду нацистських ідей? Тим більше, що додано до них коментарі Вернера Мазера, автор книги «Адольф Гітлер, легенди — міфи — дійсність», журналіста, що близько стоїть до крайніх правих кіл, активно співробітничав з газеткою, що виходить у Мюнхені, «Дойче націонал-цайтунг» — рупором неонацистських сил Західної Німеччини.

Автори цієї, як і деяких інших подібних книжок, поринають у псевдонауковий аналіз особливостей психіки Гітлера і намагаються на цій основі пояснити дії фашистського ватажка. Розрахунок їхній очевидний: уникнути аналізу класових та економічних передумов фашизму, його соціальної суті, звести всю справу до тих чи інших особливостей особи Гітлера. Так, наприклад, поразку вермахту і крах третього рейху автори подібних «досліджень» схильні пояснювати окремими вадами самого фюрера, якого в цілому вони показують як якусь видатну особу.

В ім'я чого, в яких цілях реакційні публіцисти, видавці і кінодіячі намагаються прикрасити, облагородити нацистське минуле, видати чорне за біле? Річ у тому, що за післявоєнні роки виростало нове покоління, яке не знало ні нацизму, ні війни, повоєнний же знайомиться з недавнім минулим Німеччини з книг, газет і фільмів, а також із розповідей батьків та вчителів. І ось цьому поколінню малюють фальсифікаційну картину минулого. Йому навівають, що німецький вермахт звершив чудеса героїзму під командуванням таких видатних полководців, як Роммель, і тільки зрада окремих людей, несприятливі погодні умови на Сході (горезвісний «генерал-мороз») і деякі промахунки фюрера перешкодили остаточній перемозі над більшовизмом. Звідси висновок: до нової війни проти «червоних» треба готуватися ґрунтовніше.

Автори згаданих книжок, брошур і фільмів діють в інтересах дуже впливового у ФРН воєнно-промислового комплексу і крайніх правих кіл, які прагнуть зірвати міжнародну розрядку урядом ФРН політику нормалізації відносин і взаємобудування з сусідами на Сході.

Слід сказати, що тверезомислячі політичні діячі на Рейні розуміють небезпеку, яка виходить від неонацистських сил, котрі знову підводять голову. Не так давно на цю небезпеку вказав, наприклад, голова СДПН В. Брандт. Цілком бачне застеречення.

В. СЕРОВ.
(ТАРС).

11 Листопада

ПЕРША ПРОГРАМА 8.00
— «Час» 8.35 — Гімн України.
8.55 — «Творчість юних».
9.25 — «Для вас, бачки!».
9.55 — «Раніша пошта».
10.25 — «Більше хороших тозарів».
10.55 — «Музичний абонемент».
Людвіг ван Бетховен. Прерадача 1.
11.50 — «По музях і висловочних залах».
12.20 — «Здоров'я».
12.05 — Фільм — дітям.
14.10 —

ДРУГА ПРОГРАМА 10.00
— Новини.
10.15 — Для дітей.
«Сонячне коло».
10.45 — Худ. фільм «Жити по своєму».
12.15 — «Село і люди».
13.00 — Музична програма «Веселіа».
13.50 — Для дітей.
«Синдбад — морехід».
Вистава.
15.25 — «Сатиричний об'єктив».
15.55 — Док. телефільм «Молода тайга».
«Гриб комсомольська юність».

Заключна передача 17.00 — Концерт.
17.30 — «Розповіді із заповідного лісу».
18.00 — Футбол: «Шахтар» — ЦСКА (Донецьк).
19.45 — Вісті.
20.15 — Концерт.
20.45 — «На обранні».
21.00 — «Час».
21.30 — «Нові мелодії року».
22.15 — Худ. телефільм «Сервант міліція».
3 серія. По закінченні — новини.

НЕДІЛЯ

12 Листопада

ПЕРША ПРОГРАМА 8.00
— «Час» 9.00 — Концерт.
9.30 — «Будильник».
10.00 — «Служу Радянському Союзу!».
11.00 — Художній фільм «Садко».
1 частина.
12.10 — Вигукують діти.
12.30 — «Сільська година».
13.30 — «Музичний вісок».
14.00 — Р. Неві.
«Продавець пону».
Фільм-вистава.
16.30 — «Міжнародна панорама».
17.00 — «У ва-

штом домі».
17.30 — Док. фільм «Мій дім, моя сім'я».
18.00 — Новини.
18.15 — Мультифільм.
18.30 — «Клуб відпочинку».
19.30 — Фільм «Слідство ведуть Зітатики».
«Справа 13».
Частина 2.
21.00 — «Час».
21.30 — Художній гімнастика. (Мадрид).

ДРУГА ПРОГРАМА 10.00
— Новини.
10.15 — Для дітей.
«Тасмачий гіпопотама».
Малькова вистава.
11.05 — Ветрадиний концерт.
11.50 — Спортивна програма.
12.40 — Для дітей.
«Хатинка-ворганина».
13.10 — Програма Латвійського телебачення.
15.30 — «Слава солдатська».
16.25 — «Сторінки творчості».
17.30 — Худ. фільм «Рудін».
19.00 — «Актуальна камера».
19.45 — «Незвичайні зустрічі».
20.30 — Док. телефільм.
20.45 — «На обранні».
21.00 — «Час».
21.30 — Фільм-концерт «Образ». По закінченні — новини.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкомів ЛКСМУ в Кіровограді.
Газета печатається на українському язичі.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліниці, 2.